

Arrest

**nr. 342 797 van 13 maart 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. KEMPENEERS
Kantersteen 47
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gelet op de pleitnota van 23 januari 2026 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 mei 2025 en 30 juli 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 september 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1982 in Dagua. U heeft een partner, A. F. O. S. (CG-nr.: ... en OV-nr.: ...), met wie u een dochter heeft. U startte in januari 2019 bij de gemeente Palmira als opleider. U gaf workshops over decoratie, schmink, vlechten etc. aan alleenstaande vrouwen. U had ook een cadeautjeswinkel die u zelfstandig uitbaatte.

Uw problemen startten naar aanleiding van betogingen in april 2021 waaraan u deelnam. Daar werd u aangesproken door een man die uw aanwezigheid opmerkte en zijn duim opstak naar u. Nadien begon u vreemde zaken op te merken. Jullie wagen werd gestolen, klanten in uw cadeautjeswinkel begonnen u vragen te stellen over uw leven en uw dochter, er hield een man u tegen op straat die u vertelde dat u moest stoppen met uw werk als opleider omdat u zo problemen aan het zoeken was etc. U werd ook aangesproken door jongeren van een gewapende groepering die u vroegen hen les te geven in de bergen. Zij wilden ook dat u hun commandant sprak. U kreeg ook een telefoontje van iemand die zei dat u moest stoppen met uw werk of dat u anders zou instaan voor de gevolgen ervan. Er was ook een moment waarop een jongen een pistoolgebaar naar u deed, toen hij wegging nadat u hem water bracht. Ook was er een klant in uw winkel die vroeg of u een cadeautje had voor een meisje dat binnenkort haar moeder zou verliezen. Deze gebeurtenissen situeren zich tussen april 2021 en april 2024.

Op 15 april 2024 reed u met de auto naar huis nadat u uw dochter had opgehaald bij uw moeder. De auto voor u stopte waardoor ook u moest remmen. Op dat moment kwamen er twee gewapende mannen op een motor naar u toe gereden. Ze bedreigden u en zeiden dat u moest stoppen met uw werk bij de gemeente of dat u anders de gevolgen ervan zou dragen. Ze vertelden dat ze wisten waar uw dochter school liep en waar uw man werkte. Toen u thuis kwam, bent u samen met uw man klacht gaan neerleggen, maar aangezien jullie weinig informatie hadden over de belagers, de nummerplaten van de voertuigen, de wapens etc. zei de politie dat ze niets gingen kunnen doen. Jullie gingen naar huis en sinds die avond bleef u bij uw moeder slapen tot aan de dag van uw vertrek. Op 18 april 2024 diende u online een klacht in bij het parket.

Ongeveer een week na het incident van 15 april besloot u opnieuw uw cadeautjeswinkel te openen. Op het moment dat u dat deed, kreeg u een telefoontje en werd er u verteld dat ze weten dat u terug bent en dat ze u in het oog houden. Na dit moment besloot u om niet meer zelf de winkel te openen. U bent nog drie keer gebeld geweest door een privénummer, maar u nam niet op. U hoorde ook van buurvrouwen dat er zowel aan uw winkel als aan jullie huis mannen op motors gepasseerd zijn, die soms naar u vroegen. Ook zag u soms wagens zonder nummerplaten passeren en stoppen. Ook uw moeder wordt gebeld door mensen die willen weten waar u bent en wanneer u opnieuw de winkel zal openen.

Op 16 juli 2024 vertrok u samen met uw echtgenoot en dochter uit Colombia. Op 17 juli 2024 kwamen jullie aan in België en op 24 september 2024 deden jullie een verzoek om internationale bescherming. Op 23 juli 2025 diende E. M. O. (CG-nr. ... en OV-nr. ...), de broer van uw echtgenoot, hier een verzoek om bescherming in. Hij vreest vervolging door dezelfde personen.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u vermoord te worden door de guerilla.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, het rijbewijs van uw man, jullie huwelijksakte, een attest van jullie gezinssamenstelling, de aankomstverklaring van DVZ, de overlijdensakte van uw vader, documenten over jullie huis, elektriciteit, wagens en de documenten van uw man (opleiding en werk) en dochter (opleiding), uw opleidingsdocumenten, documenten van uw werk bij de gemeente, klacht bij de fiscalia, twee mails van de fiscalia en een mail van het parket, mail over jullie gestolen wagen, bewijs van aankoop vliegtickets, factuur van de gevolgde taallessen in België, documenten met betrekking tot de broer van uw partner.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, omwille van onderstaande redenen.

Er kan geen geloof gehecht worden aan de problemen die u had met de dissidenten van de FARC.

Zo is het onduidelijk waarom u vanaf april 2021 vervolgd zou worden door een gewapende groepering. U toont aan dat u opleidingen in de decoratie gaf in opdracht van de gemeente Palmira aan alleenstaande vrouwen. U legt hiervoor verschillende documenten neer (stuk 5). U zegt dat de dissidenten van de FARC u zagen als een bedreiging aangezien de opleidingen die u gaf aan alleenstaande vrouwen ervoor zorgden dat zij niet meer moesten werken voor de guerilla (CGVS1 vrouw, p.14). Ook zouden de illegale groeperingen minder kinderen kunnen rekruteren aangezien deze vrouwen door de opleidingen konden voorzien in het eigen onderhoud van hun gezin (CGVS1 vrouw, p.20; CGVS1 man, p.4). Het is echter weinig aannemelijk dat een illegale gewapende groepering u jarenlang zo nauw naar het leven zou staan, louter omdat u alleenstaande vrouwen opleidingen geeft over decoratie.

Verder zijn jullie pas zeer laattijdig vertrokken uit Colombia. Op 15 april 2024 werd u in uw auto bedreigd en besloten jullie uit Colombia te vluchten. Jullie vertrokken echter pas drie maanden later, op 16 juli 2024, uit het land (CGVS1 vrouw, p.21). Dit ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de vrees die u zegt te koesteren voor uw leven en dat van uw echtgenoot en dochter.

Verder zijn er verschillende inconsistenties die de geloofwaardigheid van de beweerde gebeurtenissen in vraag stellen.

Over de start van de bedreigingen. Bij DVZ vermeldt u dat u tussen 2019 en 2024 bedreigingen kreeg naar aanleiding van de protesten in 2019 waaraan u deelnam (DVZ "Vragenlijst CGVS", vraag 5). Uw man vermeldde op het DVZ dat u bedreigingen kreeg vanaf eind 2020, begin 2021 (DVZ "Vragenlijst", vraag 5). Op het persoonlijk onderhoud zeggen jullie beiden dan weer dat u pas bedreigingen kreeg vanaf 2021, naar aanleiding van de protesten in april 2021 waaraan u deelnam (CGVS1 vrouw, p.8; CGVS1 man, p.4-5). Gevraagd naar deze discrepantie zegt u mis begrepen te zijn op het DVZ (CGVS1 vrouw, p.17). U kreeg echter de kans aan het begin van het gehoor om dit aan te kaarten toen u gevraagd werd of alles juist werd genoteerd, wat u naliet te doen (CGVS1 vrouw, p.2).

Over de klant in uw cadeautjeswinkel. Er is een belangrijke inconsistentie tussen het eerste en tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS met betrekking tot de klant die in uw winkel zou zijn komen vragen voor een cadeautje voor een meisje dat haar moeder ging verliezen. Zo spreekt u meerdere keren in het eerste persoonlijke onderhoud over "hij" (CGVS1 vrouw, p.10). In het tweede persoonlijke onderhoud verklaart u evenwel dat het een vrouw was die u dit kwam vragen (CGVS2 vrouw, p.6). Gevraagd naar deze discrepantie zegt u dat u bij het lezen van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud zag dat u verwees naar een vrouw (CGVS2 vrouw, p.11). Dit klopt echter niet (zie opnieuw CGVS1 vrouw, p.10).

Bovendien situeert u deze gebeurtenis tijdens uw eerste gehoor in december 2023 (CGVS1 vrouw, p.10), en een andere gebeurtenis (de jongeren die u vroegen bij hen in de bergen les te komen geven) situeert u eind 2022 (CGVS1 vrouw, p.9). Wanneer u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd welke van deze twee gebeurtenissen eerst gebeurde, zegt u het zich niet meer goed te herinneren maar te denken dat het bezoek van de man/vrouw in uw winkel plaatsvond vóórdat u door de jongeren gevraagd werd naar de bergen te komen (CGVS2 vrouw, p.6). Ook dit mag verbazen.

Over hoe u bedreigd werd. Uw man verklaart in het eerste onderhoud dat u ook berichten kreeg toegestuurd (CGVS1 man, p.7). Uzelf ontkent dit (CGVS2 vrouw p.8). In het tweede onderhoud, gevraagd naar die berichten, antwoordt hij dat hij niets weet van berichten (CGVS2 man, p.7).

Over wie er eerst thuis was nadat u werd bedreigd op 15 april 2024. Nadat u zou bedreigd zijn geweest op 15 april in uw auto, verklaart u dat uw man bij uw thuiskomst al thuis was (CGVS2 vrouw, p.9,11). Uw man verklaart in het eerste persoonlijk onderhoud dat u belde naar hem, dat hij niet begreep wat er gebeurde en dat hij toen naar de plek kwam waar u zich bevond (CGVS1 man, p.5). In het tweede onderhoud past uw man zijn verklaringen aan en stelt hij dat u hem belde en dat u al thuis was, vooraleer hij toekwam (CGVS2 man, p.8,9). Het is weinig aannemelijk dat jullie over zo een impactvolle gebeurtenis zo'n tegenstrijdige verklaringen afleggen.

Over uw werkzaamheden na 15 april. U verklaarde in het eerste persoonlijk onderhoud dat u na 15 april niet meer op straat kwam en niet meer naar feestjes ging. U leefde in angst en sprak niet meer met mensen (CGVS1 vrouw, p.11,12,13). Sinds de gebeurtenis op 15 april zou uw man zich met de winkel hebben bezig gehouden (CGVS1 vrouw, p.11) en uzelf probeerde sociaal contact te vermijden (CGVS1 vrouw, p.13). In het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u na 15 april wel nog buiten kwam om zaken te regelen; u ging soms nog naar de winkel om zaken te regelen en ging bij nog ongeveer zes huizen de decoratie doen (CGVS2 vrouw, p.3-4). Deze twee verklaringen zijn vooreerst erg inconsistent, en ten tweede is het ook weinig aannemelijk dat u – indien u werkelijk vreesde voor uw leven – nog uw huis zou verlaten en naar zes verschillende huizen zou gaan om daar te gaan decoreren. Bovendien verklaart uw man zelfs dat u na 15 april nog soms in de winkel stond (CGVS2 man, p.4).

Over het tijdstip waarop u de winkel terug opende na 15 april. Jullie verklaren dat jullie op 15 april de winkel sloten, klacht neerlegden op 18 april, en nadien de winkel opnieuw openden (CGVS2 vrouw, p.11; CGVS2 man, p.5). Wanneer u de winkel opnieuw wilde openen, kreeg u een dreigtelefoontje (CGVS1 vrouw, p.11). Dit houdt echter geen steek aangezien u in het klachtrelaas van 18 april dit specifieke dreigtelefoontje al besprak (stuk 6). Volgens jullie verklaring zou dit helemaal niet mogelijk mogen zijn, aangezien jullie op 18 april dat dreigtelefoontje nog niet hadden gekregen. Dat jullie dus tegenstrijdige info geven over het tijdstip van deze bedreiging, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Over uw slaapplekken na 15 april. U verklaart tijdens het eerste en tweede persoonlijke onderhoud dat u sinds 15 april 2024 bij uw moeder sliep tot aan de dag van uw vertrek; u sliep nooit meer in het huis van u en uw man (CGVS1 vrouw, p.11; CGVS 2 vrouw, p.5,15). Uw man verklaart in het eerste onderhoud dat jullie beiden verhuisden naar jullie schoonmoeder (CGVS1 man, p.7). In het tweede onderhoud werd er opnieuw gevraagd aan uw echtgenoot of u nog soms thuis sliep bij hem, waarop hij antwoordde dat u dat wel nog soms deed na 15 april en spreekt hij over een 'langere periode, meerdere dagen' (CGVS2 man, p.5). Geconfronteerd met uw verklaring dat u sinds 15 april tot aan jullie vertrek hier nooit meer sliep, verklaart hij dat hij bedoelde dat u soms wel nog naar huis kwam, maar niet meer om te slapen (CGVS2 man, p.8). Deze verklaring is niet afdoende aangezien er eerst uitdrukkelijk werd gevraagd door de PO of u nog thuis sliep. Ook dit roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Vervolgens is het gedrag van de dissidenten van de FARC – indien ze u werkelijk als een bedreiging zagen omwille van uw werk als opleider – weinig aannemelijk. Zo zouden ze u al sinds april 2021 op het oog hebben omwille dat u herkend werd op een van de betogingen in Colombia waaraan u deelnam (CGVS1 vrouw, p.8,20,17). Het is bijzonder opmerkelijk dat een beweging als het FARC u vier jaar lang (overigens zonder

succes) zou bedreigen opdat u uw job zou verlaten en zij zich op geen enkel moment tot andere maatregelen zou wenden indien uw activiteiten door hen dermate belangrijk of schadelijk zouden gevonden worden. Ook deze handelwijze van het FARC is weinig plausibel.

Na de betoging van april 2021 zou de groepering gestart zijn met u te ondervragen over uw gezinsleven op een discrete manier (CGVS1 vrouw, p.8,18) en zouden ze u op een indirecte en directe manier laten weten hebben dat u diende te stoppen met uw werk als opleider (CGVS1 vrouw, p.8). Er zouden jongeren van de groepering u gevraagd hebben naar de bergen te komen om daar les te geven en hun commandant te ontmoeten (CGVS1 vrouw, p.9, 18-19). U zou ook een dreigtelefoontje gekregen hebben rond mei 2023 waarin ze u vertelden dat u moest stoppen met uw werk (CGVS1 vrouw, p.9). Ook deden enkele jongeren een raar gebaar met hun handen toen zij afscheid namen (CGVS1 vrouw, p.9-10). Er was ook een moment waarop een klant in uw cadeautjeswinkel een cadeautje kwam vragen voor een meisje dat op het punt stond haar mama te verliezen (CGVS1 vrouw, p.10). Op 15 april 2024 zouden ze u dan bedreigd hebben toen u in uw auto aan het rijden was naar huis (CGVS1 vrouw, p.10). Opnieuw vertelden ze u dat u moest stoppen met het geven van opleidingen. Dat ze u vier jaar lang op verschillende momenten zouden hebben benaderd met deze dwingende wens, zonder enig ander gevolg, is weinig aannemelijk.

Na dit incident op 15 april 2024 stopte u met uw werk bij de gemeente als opleider. U verklaart dat ze u nadien nog steeds vervolgden. Ook dit is weinig aannemelijk aangezien het enige wat ze wilden van u was dat u met dat werk als opleider moest stoppen, wat u toen ook deed. U verklaart dat u bij het openen van de winkel, een week na het incident op 15 april, een dreigtelefoontje kreeg (CGVS1 vrouw, p.12). Opeens zouden ze dan gezegd hebben dat u ook diende te stoppen met uw winkel, en dus niet louter met uw werk als opleider.

Er zijn verder nog verschillende zaken gebeurd die u aanhaalt om aan te tonen dat u nog steeds werd gezocht. Zo vertelden buurvrouwen dat er mensen u bij uw woning en zaak kwamen zoeken en vragen naar u alsook wagens die geparkeerd zouden staan aan de zaak en aan uw woning (CGVS1 vrouw, p.12; CGVS2 vrouw, p.7-8). U werd zelf ook gebeld door privé-nummers maar die beantwoordde u niet omdat u dacht dat de groepering hier achter zat (CGVS1 vrouw, p.13; CGVS2 vrouw, p.7). Ook uw moeder zou telefoontjes gekregen hebben van mensen die vragen stelden over u (CGVS1 vrouw, p.14). Ook stonden er veel auto's zonder nummerplaten dichtbij uw huis geparkeerd. U kan echter bij al deze zaken niet aantonen dat hier mensen van de gewapende groepering achter zouden zitten. Het kunnen even goed klanten geweest zijn die aankopen wilden doen in uw cadeautjeswinkel of mensen die oprecht wilden weten of u die opleidingen nog af (CGVS1 vrouw, p.19). Bovendien hebben ze u na 15 april 2024 nooit meer persoonlijk benaderd, terwijl u soms wel nog in de winkel stond of huizen van andere mensen ging decoreren (supra). Bovendien zouden ze volgens u geweten hebben dat u bij uw moeder verbleef, aangezien uw buurvrouwen hen dat verteld zouden hebben. Zij hebben u daar echter nooit opgezocht (CGVS1 vrouw, p.13,14,19). Gevraagd waarom dat dan niet gebeurd zou zijn, verklaart u dat het moeilijk was om bij uw moeders huis te geraken aangezien dat op de eerste verdieping was (CGVS1 vrouw, p.20). Zoals eerder vermeld ging u echter na 15 april nog naar de winkel en ging u ook naar huizen om te gaan decoreren. Het is weinig aannemelijk dat - indien de groepering werkelijk achter u zat – men u niet op een van deze momenten zou onderscheppen.

Verder halen jullie ook aan dat de broer van uw echtgenoot hier een verzoek om bescherming indiende op 23 juli 2025. Hij zou in december 2024 twee keer bevraagd zijn geweest over jullie. Hij antwoordde niet op de vragen waarop ze hem begonnen uit te schelden. Nadien zouden er vaak vreemde mensen aan zijn woning gestaan hebben, waardoor hij besloot naar hier te komen (CGVS2 man, p.2-3). Jullie leggen hiervoor zijn bijlage 26 en zijn klacht bij het parket neer (stuk 9). Zijn klachtrelaas is echter niet meer dan een weergave van zijn eigen verklaringen over de incidenten. Er is nergens melding van enige onderzoeksdaden met als gevolg dat zulke documenten enige objectieve bewijsgrond missen.

Vervolgens is het vreemd dat u verschillende documenten voorlegt waaruit blijkt dat u vlak voor uw vertrek naar Europa (op een moment dat u zegt ondergedoken te hebben geleefd) nog tal van opleidingen heeft gevolgd. Dit betreft de periode waarin u beweert gestopt te zijn met het werk bij de gemeente en waarin u beweert niet meer buiten gekomen te zijn (stuk 4; CGVS1 vrouw, p.16,22-23). Geconfronteerd met deze opmerkelijke vaststelling verklaart u dat de data op de documenten niet verwijzen naar het tijdstip waarop u die opleidingen volgde maar naar het tijdstip waarom u deze stukken aanvraag bij de opleidingsinstututen (CGVS1 vrouw p.22-23; CGVS2 vrouw, p.13). Dit is zeer weinig geloofwaardig, temeer bepaalde stukken letterlijk stellen dat u bv. de opleiding volgde 'tussen 22 april en 27 mei 2024' of 'op 5 juni 2024' etc. Na het eerste persoonlijk onderhoud vroeg u aan het opleidingsinstituut RENACER een overzicht van de werkelijke data van de opleidingen die u volgde (stuk 4 d.d. 30/5/2025). Het is echter vreemd dat ook de andere opleidingsinstututen bij dewelke u opleidingen volgde (Belleza Latina – Centre de Formaciòn Integral, Academia Sady, Politècnico Superior de Colombia en La Escuela Superior de Administraciòn pública) ook niet de werkelijke data zouden vermelden, maar de data waarop u deze aanvraag. Dit is weinig aannemelijk en doet zeer sterk vermoeden dat u na 15 april nog steeds opleidingen volgde, terwijl u eerder verklaarde sociaal contact te vermijden aangezien u in angst leefde (CGVS1 vrouw, p.11-13).

Evenzo is het vreemd dat jullie op 18 april nog een klacht gingen neerleggen, terwijl jullie op 17 april de vliegtickets al geboekt hadden om naar België te komen (CGVS1 man, p.5). Bovendien is deze klacht niet meer dan een weergave van uw eigen verklaringen over deze incidenten (stuk 6). Er is nergens melding gemaakt van enige onderzoeksdaden met als gevolg dat zulke documenten enige objectieve bewijsgrond

missen. U werd naar eigen zeggen meerdere malen gecontacteerd door het parket om u te informeren dat een gerechtelijk ambtenaar werd toegewezen aan uw zaak (november en december 2024) en waarbij u gevraagd werd om verdere informatie te geven (mei 2025). U antwoordde echter nooit op deze mails (CGVS1 vrouw, p.12). Dat u nooit antwoordde op deze mails of zelfs geen poging deed om contact op te nemen, toont een desinteresse in de status van uw eigen klacht en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De

plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uw neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. Jullie documenten tonen jullie identiteit en nationaliteit aan hetgeen het CGVS niet betwist (stuk 1). U legt een overlijdensakte neer van uw vader om aan te tonen dat hij vermoord is in 2009 aangezien hij sociaal leider was (CGVS1 vrouw, p.6). Hij zou zich via het JAC ingezet hebben voor betere wegen en aquaducten. De documenten die u neer legt zijn echter geen bewijs van het feit van zijn sociaal leiderschap of het feit dat hij vermoord is door een gewapende groepering en dit omwille van zijn "sociaal leiderschap". Het toont louter aan dat u vader gestorven is in 2004 (stuk 2). De documenten rond jullie huis, elektriciteit, wagens en de opleidingen van uw man en dochter zijn niet relevant voor jullie verzoek om internationale bescherming (stuk 3). De documenten over uw opleidingen en uw werk bij de gemeente werden hierboven al besproken (stukken 4 en 5). Ook jullie klacht en de communicatie met het parket werden hierboven al besproken (stuk 6). Het bewijs van aankoop van vliegtickets (stuk 7) en de factuur van jullie taallessen (stuk 8) zijn niet relevant voor jullie verzoek om bescherming. De documenten met betrekking tot de broer van uw partner werden hierboven ook al besproken (stuk 9).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris waarvan de stukken worden bijgevoegd:

- “2. *Psychologisch verslag van de psycholoog van verzoekster;*
3. *Krantenartikel d.d. 22 augustus 2025 over de aanslagen in Cali;*
4. *Getuigenis van S. V. G.;*
5. *Getuigenis van L. M.”.*

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia vermoord te worden door gewapende groeperingen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die verzoekster gehad zou hebben met de guerrilla en dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekster met haar betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in haar verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Waar verzoekster in haar verzoekschrift en pleitnota haar profiel als “sociale leider” benadrukt, stipt de Raad vooreerst aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden ontwaard dat er in Columbia sprake is van systematische vervolging tegen sociale leiders, waardoor in dit verband individuele elementen dienen aangereikt te worden om dergelijke vrees te concretiseren.

De Raad merkt hierbij op dat uit de beschikbare objectieve landeninformatie blijkt dat sociale leiders en mensenrechtenactivisten in Colombia die opkomen voor o.a. de vrouwenrechten, geïsoleerd kunnen worden door gewapende groeperingen en criminele organisaties en te maken kunnen krijgen met bedreigingen, aanvallen, intimidatie of zelfs moord. Ook hun familieleden kunnen problemen ondervinden (EUAA “Colombia Country Focus” van december 2022, p. 101-108; COI Focus “Colombia - Veiligheidssituatie” van 10 april 2025, p. 35-38). In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat het risico om blootgesteld te worden aan doelgericht geweld dermate hoog is dat het loutere feit in mindere of meerdere mate sociaal geëngageerd te zijn op zich volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van dit risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals ook

door UNHCR zelf wordt onderkend (UNHCR “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, p. 8 en p. 45).

De loutere verwijzing naar dit risicoprofiel kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van haar sociaal engagement waaronder de opleidingen die zij gaf aan alleenstaande vrouwen en haar deelname aan betogingen in het verleden. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Hoewel niet wordt betwist dat verzoekster zich sociaal engageerde, zoals afdoende blijkt uit haar verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten, en daargelaten de vraag of verzoekster wel als een sociaal leider kan worden aangemerkt, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken (infra).

2.3.4.3. Zo wordt er in de bestreden beslissing met reden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters problemen met de dissidenten van de FARC waarbij onder meer wordt gewezen op verschillende inconsistenties die de geloofwaardigheid van de beweerde gebeurtenissen in vraag stellen. Er wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat:

a) over de start van de bedreigingen, verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) vermeldt dat zij tussen 2019 en 2024 bedreigingen kreeg naar aanleiding van de protesten in 2019 waaraan zij deelnam. Haar man vermeldde bij de DVZ dat zij bedreigingen kreeg vanaf eind 2020, begin 2021. Op het persoonlijk onderhoud zeggen zij beiden dan weer dat verzoekster pas bedreigingen kreeg vanaf 2021, naar aanleiding van de protesten in april 2021 waaraan zij deelnam. Gevraagd naar deze discrepantie zegt verzoekster mis begrepen te zijn bij de DVZ. Verzoekster kreeg echter de kans aan het begin van het gehoor om dit aan te kaarten toen zij gevraagd werd of alles juist werd genoteerd, wat zij naliet te doen;

b) wat betreft de klant in haar cadeautjeswinkel, er een belangrijke inconsistentie is tussen het eerste en tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS met betrekking tot de klant die in verzoeksters winkel zou zijn komen vragen voor een cadeautje voor een meisje dat haar moeder ging verliezen. Zo spreekt verzoekster meerdere keren in het eerste persoonlijke onderhoud over “hij”. In het tweede persoonlijke onderhoud verklaart verzoekster evenwel dat het een vrouw was die haar dit kwam vragen. Gevraagd naar deze discrepantie zegt verzoekster dat zij bij het lezen van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud zag dat zij verwees naar een vrouw. Dit klopt echter niet;

c) bovendien verzoekster deze gebeurtenis tijdens haar eerste gehoor situeert in december 2023, en een andere gebeurtenis (de jongeren die haar vroegen bij hen in de bergen les te komen geven) zij eind 2022 situeert. Wanneer verzoekster tijdens het tweede gehoor gevraagd werd welke van deze twee gebeurtenissen eerst gebeurde, zegt zij het zich niet meer goed te herinneren maar te denken dat het bezoek van de man/vrouw in haar winkel plaatsvond vóórdat zij door de jongeren gevraagd werd naar de bergen te komen. Ook dit mag verbazen;

d) over hoe verzoekster bedreigd werd, haar man in het eerste onderhoud verklaart dat hij ook berichten kreeg toegestuurd. Zijzelf ontkent dit. In het tweede onderhoud, gevraagd naar die berichten, antwoordt hij dat hij niets weet van berichten;

e) over wie er eerst thuis was nadat zij bedreigd werd op 15 april 2024, nadat verzoekster zou bedreigd zijn geweest op 15 april in haar auto, verklaart zij dat haar man bij haar thuiskomst al thuis was. Verzoeksters man verklaart in het eerste persoonlijk onderhoud dat zij belde naar hem, dat hij niet begreep wat er gebeurde en dat hij toen naar de plek kwam waar verzoekster zich bevond. In het tweede onderhoud past verzoeksters man zijn verklaringen aan en stelt hij dat zij hem belde en dat zij al thuis was, vooraleer hij toekwam. Het is weinig aannemelijk dat zij over zo een impactvolle gebeurtenis zo'n tegenstrijdige verklaringen afleggen;

f) over verzoeksters werkzaamheden na 15 april, verklaarde zij in het eerste persoonlijk onderhoud dat zij na 15 april niet meer op straat kwam en niet meer naar feestjes ging. Verzoekster leefde in angst en sprak niet meer met mensen. Sinds de gebeurtenis op 15 april zou haar man zich met de winkel hebben bezig gehouden en zijzelf probeerde sociaal contact te vermijden. In het tweede persoonlijk onderhoud verklaart verzoekster echter dat zij na 15 april wel nog buiten kwam om zaken te regelen; zij ging soms nog naar de winkel om zaken te regelen en ging bij nog ongeveer zes huizen de decoratie doen. Deze twee verklaringen zijn vooreerst erg inconsistent, en ten tweede is het ook weinig aannemelijk dat verzoekster – indien zij werkelijk vreesde voor haar leven – nog haar huis zou verlaten en naar zes verschillende huizen zou gaan om daar te gaan decoreren. Bovendien verklaart haar man zelfs dat verzoekster na 15 april nog soms in de winkel stond;

g) over het tijdstip waarop verzoekster de winkel terug opende na 15 april zij verklaren dat zij op 15 april de winkel sloten, klacht neerlegden op 18 april, en nadien de winkel opnieuw openden. Wanneer verzoekster de winkel opnieuw wilde openen, kreeg zij een dreigtelefoontje. Dit houdt echter geen steek aangezien zij in het klachtrelaas van 18 april dit specifieke dreigtelefoontje al besprak. Volgens de verklaring van verzoekster en haar man zou dit helemaal niet mogelijk mogen zijn, aangezien zij op 18 april dat dreigtelefoontje nog niet hadden gekregen. Dat zij dus tegenstrijdige info geven over het tijdstip van deze bedreiging, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan;

h) over haar slaapplekken na 15 april, verklaart verzoekster tijdens het eerste en tweede persoonlijke onderhoud dat zij sinds 15 april 2024 bij haar moeder sliep tot aan de dag van haar vertrek; ze sliep nooit meer in haar huis en dat van haar man. Verzoeksters man verklaart in het eerste onderhoud dat zij beiden

verhuisden naar hun schoonmoeder. In het tweede onderhoud werd er opnieuw gevraagd aan haar echtgenoot of zij nog soms thuis sliep bij hem, waarop hij antwoordde dat hij dat wel nog soms deed na 15 april en spreekt hij over een 'langere periode, meerdere dagen'. Geconfronteerd met haar verklaring dat verzoekster sinds 15 april tot aan haar vertrek hier nooit meer sliep, verklaart hij dat hij bedoelde dat zij soms wel nog naar huis kwam, maar niet meer om te slapen. Deze verklaring is niet afdoende aangezien er eerst uitdrukkelijk werd gevraagd of verzoekster nog thuis sliep. Ook dit roept ernstige vraagtekens op bij haar geloofwaardigheid.

Wat betreft verzoeksters verklaringen over de start van de bedreigingen, betoogt ze dat hoewel zij bij het begin van het interview bij de DVZ aangaf dat het gesprek goed verlopen was, zij tijdens dit persoonlijk onderhoud door de aard van de vraagstelling het gevoel kreeg dat bepaalde zaken mogelijk verkeerd begrepen waren. Verzoekster vervolgt dat het belangrijk is te erkennen dat er een tijdsverloop zit tussen het verhoor bij de DVZ en de persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Verzoekster kan onmogelijk exact herinneren wat zij destijds heeft gezegd, zeker gezien de emotionele impact die de gewapende bedreiging op haar heeft nagelaten. Ze betoogt dat uit het verslag van haar psycholoog inderdaad blijkt dat zij in de maanden na de gewapende bedreiging emotioneel sterk aangedaan was, aanhoudend moest huilen, last had van slaapproblemen, hyperwaakzaamheid en voortdurende angst. Ze benadrukt dat het dan ook aannemelijk is dat zij pas tijdens de persoonlijke onderhouden beseftte dat bepaalde elementen verkeerd geïnterpreteerd waren. Ze vervolgt dat bovendien haar verhaal en dat van haar echtgenoot tijdens de persoonlijke onderhouden consistent en gelijklopend zijn. Verzoekster beklemtoont dat dit de geloofwaardigheid van hun verklaringen versterkt en er wel degelijk op wijst dat de bedreigingen zijn begonnen na de betogingen in april 2021. Verzoekster stelt dat zij in 2019 startte als sociaal leider binnen haar gemeenschap, met een focus op de rechten van alleenstaande vrouwen. Ze benadrukt dat haar deelname aan de betogingen in april 2021 haar in het vizier bracht van gewapende groeperingen, waarna de bedreigingen begonnen. Verzoekster stelt dat deze chronologie logisch is en wordt ondersteund door haar verklaringen. Ze meent dat het feit dat zij aanvankelijk heeft gezegd dat het persoonlijk onderhoud goed verlopen was, geen afbreuk doet aan haar latere verduidelijkingen. Verzoekster besluit dat het niet ongebruikelijk is dat verduidelijkingen pas later in het gesprek plaatsvinden, zeker wanneer het gaat om traumatische gebeurtenissen.

Verzoekster kan met dergelijk betoog waarin ze volhardt in één versie van haar verklaringen, en met haar betoog inzake het tijdsverloop tussen haar interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS met verwijzing naar haar psychologische toestand, geenszins de inconsistente verklaringen over de start van de bedreigingen verschonen.

Immers kan er van een verzoeker om internationale bescherming, ondanks het tijdsverloop tussen het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS - dat overigens slechts twee maanden bedroeg -, redelijkerwijze verwacht worden dat die consistente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de start van de bedreigingen.

Waar verzoekster verwijst naar haar psychologische toestand en naar het bij het verzoekschrift neergelegde stuk van 9 oktober 2025, stelt de Raad vooreerst vast dat hiervan geen voor eensluidende vertaling werd bijgebracht waardoor dit aan het verzoekschrift toegevoegd document overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna: het Procedurereglement) uit de debatten kan worden geweerd. Bovendien kan uit de bijgevoegde vrije vertaling en uit verzoeksters eigen post factum verklaringen geenszins blijken dat zij omwille van haar psychologische toestand ten tijde van haar interview bij de DVZ of tijdens haar gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

Hoewel volgens de vrije vertaling van het bijgevoegd psychologisch verslag sprake is van symptomen passend bij een aanpassingsstoornis met angst en elementen van paranoïde gedachten, secundair aan traumatische ervaringen in een vijandige sociale context, merkt de Raad op dat uit dit verslag niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoekster ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Verzoekster legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat zij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Noch uit dit psychologisch attest noch uit de stukken van het dossier kan blijken dat verzoekster aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij daadwerkelijk niet bij machte was om haar interview bij de DVZ en/of haar persoonlijk onderhoud op het CGVS te volbrengen.

Ook waar verzoekster in haar pleitnota beweert op 7 januari 2026 een ernstige gezondheids crisis te hebben doorgemaakt (een "*acute paniekaanval*" "*met ernstige duizeligheid, braken en gedeeltelijk bewustzijnsverlies*" waarna bleek dat sprake was van een "*paniekaanval met uitgesproken vestibulaire symptomen*" met een nood aan medische opvolging) die rechtstreeks verband houdt met de aanhoudende stress en vrees wegens een mogelijke terugkeer naar haar herkomstland hetgeen volgens verzoekster een objectieve indicatie vormt van haar reële en actuele vrees, kan zij geenszins aantonen bij de DVZ en op het CGVS verhinderd te zijn geweest volwaardige verklaringen af te leggen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoekster met het aan het verzoekschrift toegevoegd stuk ter staving van haar psychologische toestand en begeleiding alsook met haar ongestaafe beweringen in haar pleitnota aangaande een gezondheids crisis waaromtrent geen enkel objectief stuk wordt voorgelegd,

geenszins haar voorgehouden vrees of voorgehouden problemen in Colombia aannemelijk maakt nu verzoekster hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas waaruit bijgevolg geen nood aan internationale bescherming blijkt (supra en infra).

Voorts wordt aangestipt dat rekening houdend met haar bevindingen een psycholoog vermoedens kan hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en zich hiervoor dient te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad concludeert zodoende dat uit de huidige stukken van het dossier geenszins kan worden vastgesteld dat verzoeksters vermeende psychologische staat een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielpcedure deel te nemen, te meer uit het verloop van de persoonlijke onderhouden blijkt dat verzoekster tijdens haar eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS precies en uitgebreid kon antwoorden op de vragen zonder gewag te maken van enige psychologische problemen en zonder bijkomende opmerkingen op het einde van haar onderhoud inzake de tolk of haar mentale toestand, te meer ze zelfs verklaarde dat het goed ging met haar en ze op haar gemak was (eerste persoonlijk onderhoud van 23 mei 2025, p. 2, p. 23; tweede persoonlijk onderhoud van 30 juli 2025, p. 2, p. 14). Uit niets in de weergave van het eerste en tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster niet in staat was om op adequate wijze haar vluchtmotieven uiteen te zetten.

Daarenboven maakte verzoekster noch bij de DVZ noch in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" gewag van gezondheidsproblemen of mentale problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (Verklaring DVZ, p. 11) vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' 21 maart 2025).

De Raad wijst er ten slotte op dat verzoekster op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, waarop zij tijdens haar onderhouden werd gewezen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 24; tweede persoonlijk onderhoud, p. 14) wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven opmerkingen waaronder verduidelijkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Er moet echter vastgesteld worden dat er geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, zodat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden.

Bijgevolg kan verzoekster met de verwijzing naar haar psychologische toestand geenszins haar inconsistente verklaringen verschonen, te meer zij op het CGVS, alwaar zij de bijstand van een advocaat genoot, verklaarde dat haar gehoor bij de DVZ goed verliep, zij de tolk goed begreep en er alles juist werd genoteerd (eerste persoonlijk onderhoud, p. 2). Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van haar medische problemen verzoekster in beginsel gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Inzake de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekster en haar man over wie er eerst thuis was nadat zij werd bedreigd op 15 april 2024, betoogt verzoekster dat zij erkent dat haar verklaringen over het verloop van de gebeurtenissen na de bedreiging op 15 april 2024 niet volledig consistent zijn. Verzoekster citeert hierbij fragmenten uit de notities van haar persoonlijk onderhoud en benadrukt dat zij in haar verklaringen steeds aangegeven heeft dat haar herinneringen aan deze periode fragmentarisch zijn door de emotionele impact van de gebeurtenis. Ze benadrukt dat de psychologische impact van de gebeurtenis ook bevestigd wordt door haar psycholoog. Verzoekster benadrukt dat de inconsistenties niet het gevolg zijn van onwaarheid, maar van de psychologische impact van de gebeurtenis en dit niet automatisch mag leiden tot ongeloof, zeker wanneer zij openlijk aangeeft dat haar herinneringen vestoord zijn door shock en angst.

Verzoekster kan met de verwijzing naar haar psychologische toestand geenszins de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en in die van haar man verschonen.

Immers wijst de Raad naar bovenstaande bevindingen inzake verzoeksters psychologische toestand waarbij geenszins kan worden aangenomen dat verzoekster omwille van haar mentale toestand bij de DVZ en op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde consistente verklaringen af te leggen over kernelementen van haar vrees, hetgeen evenwel redelijkerwijze verwacht kan worden van een verzoeker om internationale bescherming. Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoekster met de verwijzing naar haar psychologische toestand hoe dan ook geen verschoning kan bieden voor de wisselende en tegenstrijdige verklaringen van haar echtgenoot tijdens zijn persoonlijke onderhouden.

Waar verzoekster nog de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar man over haar slaapplekken na 15 april tracht te verschonen door te verwijzen naar de stress en de shock die zij ervaarde naar aanleiding van de gewapende bedreiging en de beperkte en voorzichtige activiteiten die zij ondernam noodzakelijk waren om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien, kan zij allerminst overtuigen. De Raad herhaalt vooreerst bovenstaande vaststellingen inzake de opgeworpen psychologische toestand van verzoekster en stipt daarnaast aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, ook wanneer deze gestresseerd is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente verklaringen aflegt over kernelementen van diens vrees en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

2.3.4.4. Voorts motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze dat het gedrag van de FARC - indien ze verzoekster werkelijk als een bedreiging zagen omwille van haar werk als opleider -, weinig aannemelijk is. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd dat:

a) FARC verzoekster al sinds april 2021 op het oog zouden hebben omwille dat zij herkend werd op een van de betogingen in Colombia waaraan zij deelnam. Het is bijzonder opmerkelijk dat een beweging als FARC verzoekster vier jaar lang (overigens zonder succes) zou bedreigen opdat zij haar job zou verlaten en zij zich op geen enkel moment tot andere maatregelen zou wenden indien haar activiteiten door hen dermate belangrijk of schadelijk zouden gevonden worden. Ook deze handelwijze van FARC is weinig plausibel;

b) na de betoging van april 2021 de groepering gestart zou zijn met verzoekster te ondervragen over haar gezinsleven op een discrete manier en zouden ze haar op een indirecte en directe manier laten weten hebben dat zij diende te stoppen met haar werk als opleider. Er zouden jongeren van de groepering haar gevraagd hebben naar de bergen te komen om daar les te geven en hun commandant te ontmoeten. Verzoekster zou ook een dreigtelefoontje gekregen hebben rond mei 2023 waarin ze haar vertelden dat zij moest stoppen met haar werk. Ook deden enkele jongeren een raar gebaar met hun handen toen zij afscheid namen. Er was ook een moment waarop een klant in verzoeksters cadeautjeswinkel een cadeautje kwam vragen voor een meisje dat op het punt stond haar mama te verliezen. Op 15 april 2024 zouden ze verzoekster dan bedreigd hebben toen zij in haar auto aan het rijden was naar huis. Opnieuw vertelden ze verzoekster dat zij moest stoppen met het geven van opleidingen. Dat ze haar vier jaar lang op verschillende momenten zouden hebben benaderd met deze dwingende wens, zonder enig ander gevolg, is weinig aannemelijk;

c) na dit incident op 15 april 2024 verzoekster stopte met haar werk bij de gemeente als opleider. Ze verklaart dat ze haar nadien nog steeds vervolgd. Ook dit is weinig aannemelijk aangezien het enige wat ze wilden van verzoekster was dat zij met dat werk als opleider moest stoppen, wat zij toen ook deed. Verzoekster verklaart dat zij bij het openen van de winkel, een week na het incident op 15 april, een dreigtelefoontje kreeg. Opeens zouden ze dan gezegd hebben dat verzoekster ook diende te stoppen met haar winkel, en dus niet louter met haar werk als opleider;

d) er verder nog verschillende zaken gebeurd zijn die verzoekster aanhaalt om aan te tonen dat zij nog steeds werd gezocht. Zo vertelden buurvrouwen dat er mensen haar bij haar woning en zaak kwamen zoeken en vragen naar haar alsook wagens die geparkeerd zouden staan aan de zaak en aan haar woning. Verzoekster werd zelf ook gebeld door privé-nummers maar die beantwoordde ze niet omdat ze dacht dat de groepering hier achter zat. Ook verzoeksters moeder zou telefoontjes gekregen hebben van mensen die vragen stelden over haar. Ook stonden er veel auto's zonder nummerplaten dichtbij haar huis geparkeerd. Verzoekster kan echter bij al deze zaken niet aantonen dat hier mensen van de gewapende groepering achter zouden zitten. Het kunnen even goed klanten geweest zijn die aankopen wilden doen in haar cadeautjeswinkel of mensen die oprecht wilden weten of zij die opleidingen nog af. Bovendien hebben ze verzoekster na 15 april 2024 nooit meer persoonlijk benaderd, terwijl ze soms wel nog in de winkel stond of huizen van andere mensen ging decoreren (supra). Bovendien zouden ze volgens verzoekster geweten hebben dat ze bij haar moeder verbleef, aangezien haar buurvrouwen hen dat verteld zouden hebben. Zij hebben verzoekster daar echter nooit opgezocht. Gevraagd waarom dat dan niet gebeurd zou zijn, verklaart verzoekster dat het moeilijk was om bij haar moeders huis te geraken aangezien dat op de eerste verdieping was. Zoals eerder vermeld ging verzoekster echter na 15 april nog naar de winkel en ging zij ook naar huizen om te gaan decoreren. Het is weinig aannemelijk dat - indien de groepering werkelijk achter verzoekster zat - men haar niet op een van deze momenten zou onderscheppen.

Verzoekster wenst ter replek nogmaals te benadrukken dat zij in 2019 is gestart als sociale leider. Ze betoogt dat ze in april 2021 deelnam aan een reeks betogingen en zij in het vizier kwam van de dissidenten van de FARC. Verzoekster stelt dat zoals uiteengezet in het feitenrelaas en meegedeeld tijdens de verschillende persoonlijke gesprekken, zij gedurende drie jaar voortdurend lastiggevallen werd door de dissidenten van de FARC. Ze betoogt dat er verschillende kleinere incidenten plaatsvonden, waardoor zij voortdurend op haar hoede moest zijn. Verzoekster betoogt dat zij al eerder overwoog het land te verlaten, maar haar echtgenoot daar toen nog niet toe bereid was. Ze stelt dat verweerder lijkt te stellen dat haar verhaal totaal ongeloofwaardig is wegens het vermeende gebrek aan ernstige en zware bedreigingen. Verzoekster benadrukt dat zij zich hier niet in vinden en de hele periode van intimidatie, die uiteindelijk uitmondde in een gewapende bedreiging, een zware impact op haar heeft gehad. Ze betoogt dat tot op heden zij hier psychologische problemen van ondervindt en gelet op het voorgaande verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat zij haar vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekster stelt dat hoewel bepaalde elementen in haar dossier haar geloofwaardigheid in twijfel kunnen trekken, niet te ontkennen valt dat zij een bijzonder gedetailleerd en consistent relaas heeft gepresenteerd en op basis daarvan haar vrees voor problemen bij terugkeer naar Colombia gerechtvaardigd is, gelet op haar activiteiten aldaar.

Verzoekster brengt met de loutere volharding in haar verklaringen en de verwijzing naar haar psychologische problemen, mede gelet op bovenstaande vaststellingen inzake haar opgeworpen mentale toestand (supra), geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande pertinente bevindingen kunnen ontkrachten en een afdoende verklaring kunnen bieden voor het weinig aannemelijke gedrag van de dissidenten van de FARC.

2.3.4.5. Bij gebrek aan enig verweer treedt de Raad volgende pertinente overwegingen bij:

“Verder halen jullie ook aan dat de broer van uw echtgenoot hier een verzoek om bescherming indiende op 23 juli 2025. Hij zou in december 2024 twee keer bevraagd zijn geweest over jullie. Hij antwoordde niet op de vragen waarop ze hem begonnen uit te schelden. Nadien zouden er vaak vreemde mensen aan zijn woning gestaan hebben, waardoor hij besloot naar hier te komen (CGVS2 man, p.2-3). Jullie leggen hiervoor zijn bijlage 26 en zijn klacht bij het parket neer (stuk 9). Zijn klachtrelaas is echter niet meer dan een weergave van zijn eigen verklaringen over de incidenten. Er is nergens melding van enige onderzoeksdaden met als gevolg dat zulke documenten enige objectieve bewijsgrond missen.”

2.3.4.6. Verder wordt er in bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat het vreemd is dat verzoekster verschillende documenten voorlegt waaruit blijkt dat zij vlak voor haar vertrek naar Europa (op een moment dat zij zegt ondergedoken te hebben geleefd) nog tal van opleidingen heeft gevolgd: *“Dit betreft de periode waarin u beweert gestopt te zijn met het werk bij de gemeente en waarin u beweert niet meer buiten gekomen te zijn (stuk 4; CGVS1 vrouw, p.16,22-23). Geconfronteerd met deze opmerkelijke vaststelling verklaart u dat de data op de documenten niet verwijzen naar het tijdstip waarop u die opleidingen volgde maar naar het tijdstip waarom u deze stukken aanvraag bij de opleidingsinstituten (CGVS1 vrouw p.22-23; CGVS2 vrouw, p.13). Dit is zeer weinig geloofwaardig, temeer bepaalde stukken letterlijk stellen dat u bv. de opleiding volgde ‘tussen 22 april en 27 mei 2024’ of ‘op 5 juni 2024’ etc. Na het eerste persoonlijk onderhoud vroeg u aan het opleidingsinstituut RENACER een overzicht van de werkelijke data van de opleidingen die u volgde (stuk 4 d.d. 30/5/2025). Het is echter vreemd dat ook de andere opleidingsinstituten bij dewelke u opleidingen volgde (Belleza Latina – Centre de Formaciòn Integral, Academia Sady, Politècnico Superior de Colombia en La Escuela Superior de Administraciòn pública) ook niet de werkelijke data zouden vermelden, maar de data waarop u deze aanvraag. Dit is weinig aannemelijk en doet zeer sterk vermoeden dat u na 15 april nog steeds opleidingen volgde, terwijl u eerder verklaarde sociaal contact te vermijden aangezien u in angst leefde (CGVS1 vrouw, p.11-13).”*

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad tevens bovenstaande terechte bevindingen tot de zijne.

2.3.4.7. Tot slot motiveert de commissaris-generaal nog op correcte wijze dat het evenzo vreemd is dat verzoekster en haar echtgenoot op 18 april nog een klacht gingen neerleggen, terwijl zij op 17 april de vliegtickets al geboekt hadden om naar België te komen:

“Bovendien is deze klacht niet meer dan een weergave van uw eigen verklaringen over deze incidenten (stuk 6). Er is nergens melding gemaakt van enige onderzoeksdaden met als gevolg dat zulke documenten enige objectieve bewijsgrond missen. U werd naar eigen zeggen meerdere malen gecontacteerd door het parket om u te informeren dat een gerechtelijk ambtenaar werd toegewezen aan uw zaak (november en december 2024) en waarbij u gevraagd werd om verdere informatie te geven (mei 2025). U antwoordde echter nooit op deze mails (CGVS1 vrouw, p.12). Dat u nooit antwoordde op deze mails of zelfs geen poging deed om contact op te nemen, toont een desinteresse in de status van uw eigen klacht en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming.”

Verzoekster laat bovenstaande terechte bevindingen ongemoeid zodat ze er geen afbreuk aan kan doen.

2.3.4.8. De commissaris-generaal heeft ook met reden opgemerkt dat verzoekster en haar familie pas zeer laattijdig vertrokken zijn uit Colombia:

“Op 15 april 2024 werd u in uw auto bedreigd en besloten jullie uit Colombia te vluchten. Jullie vertrokken echter pas drie maanden later, op 16 juli 2024, uit het land (CGVS1 vrouw, p.21). Dit ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de vrees die u zegt te koesteren voor uw leven en dat van uw echtgenoot en dochter.”

Na aan te geven dat het dieptepunt de gewapende bedreiging was die zij meemaakte in het bijzijn van haar dochter hetgeen een dermate diepe indruk naliet dat zij zich genoodzaakt zag het land te verlaten, repliceert verzoekster dat deze redenering van verweerder de realiteit van het vluchten miskent. Ze betoogt dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaard heeft dat zij en haar gezin alles hebben moeten verkopen om de vlucht en reis te kunnen bekostigen. Verzoekster benadrukt dat zij haar zelfstandige activiteit heeft moeten stopzetten en haar echtgenoot zijn job heeft opgegeven na vijftien jaar dienst. Verzoekster meent dat ze contacten moesten zoeken, documenten regelen en hun leven ontmantelen. Ze benadrukt dat dit tijd, geld en moed kost. Verzoekster vervolgt dat in Colombia zij over een huis, een auto, twee motorfietsen en een magazijn beschikten. Ze stelt dat haar man bij een bank werkte en haar dochter op school zat. Verzoekster betoogt dat ze alles moesten liquideren om de middelen bijeen te brengen voor tickets en om in België te kunnen overleven terwijl hun verblijfsprocedure liep. Verzoekster meent dat zij ook niet gepland had om het land ‘halsoverkop’ te verlaten en het de gewapende bedreiging is van 15 april 2024, die zo’n angst heeft ingeboezemd bij haar dat zij en haar gezin besloten Colombia te verlaten. Verzoekster meent dat indien deze ernstige dreiging op 15 april 2024 er niet was geweest, zij het land ook niet had verlaten. Verzoekster besluit dat het feit dat er enige tijd zat tussen de bedreiging en het vertrek, voortvloeit uit de noodzaak om onder druk alles in gereedheid te brengen voor een definitief vertrek en dit juist een indicatie is van de ernst van de situatie en niet van twijfel.

Verzoekster brengt met bovenstaand betoog waarin ze voornamelijk volhardt in haar verklaringen geenszins valabele elementen bij die haar laattijdig vertrek kunnen verschonen. Immers wijst de Raad erop dat

verzoeksters laattijdig vertrek moeilijk in overeenstemming gebracht kan worden met een gegronde vrees voor vervolging. De afwachtende houding van verzoekster en de voornamelijk economische en organisatorische overwegingen hierbij kunnen niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees.

Daarenboven stipt de Raad aan dat waar verzoekster als reden voor haar laattijdig vertrek stelt alles in Colombia te hebben moeten liquideren, zij evenwel verklaarde nog steeds een huis te bezitten in Colombia dat nu verhuurd wordt (eerste persoonlijk onderhoud van 23 mei 2025, p. 4).

2.3.4.9. De hoger weergegeven bevindingen (cf. 2.3.4.2.-2.3.4.8) mee in acht genomen wordt in de bestreden beslissing tevens terecht geoordeeld dat het onduidelijk is waarom verzoekster vanaf april 2021 vervolgd zou worden door een gewapende groepering:

“Zo is het onduidelijk waarom u vanaf april 2021 vervolgd zou worden door een gewapende groepering. U toont aan dat u opleidingen in de decoratie gaf in opdracht van de gemeente Palmira aan alleenstaande vrouwen. U legt hiervoor verschillende documenten neer (stuk 5). U zegt dat de dissidenten van de FARC u zagen als een bedreiging aangezien de opleidingen die u gaf aan alleenstaande vrouwen ervoor zorgden dat zij niet meer moesten werken voor de guerilla (CGVS1 vrouw, p.14). Ook zouden de illegale groeperingen minder kinderen kunnen rekruteren aangezien deze vrouwen door de opleidingen konden voorzien in het eigen onderhoud van hun gezin (CGVS1 vrouw, p.20; CGVS1 man, p.4). Het is echter weinig aannemelijk dat een illegale gewapende groepering u jarenlang zo nauw naar het leven zou staan, louter omdat u alleenstaande vrouwen opleidingen geeft over decoratie.”

Verzoekster citeert fragmenten uit haar persoonlijke onderhoud en betoogt dat zij geenszins louter iemand was die *“opleidingen in decoratie”* gaf. Ze stelt dat zij zich vanuit haar expertise actief inzette om alleenstaande vrouwen op te leiden en hen zo perspectief te bieden op een betere toekomst. Verzoekster benadrukt dat de vrouwen waar zij opleidingen aan gaf, vaak afkomstig waren uit rurale gebieden en soms direct of indirect werkten voor gewapende groepen. Ze meent dat dankzij haar opleidingen deze vrouwen in hun eigen levensonderhoud konden voorzien, zonder zich te moeten aansluiten bij gewapende groeperingen. Verzoekster stelt dat bovendien dit hen de mogelijkheid bood hun kinderen te beschermen tegen rekrutering door dergelijke groeperingen. Ze vervolgt dat haar werk daadwerkelijk een negatieve impact had op de belangen van de gewapende groeperingen. Verzoekster betoogt dat door de vrouwen economische onafhankelijkheid te geven/te leren, zij de rekrutering en controle van de gewapende groepen verstoorden en het net daarom is dat zij haar uit haar functie wilde verwijderen, of haar op zijn minst dwongen om voor hen te werken in plaats van tegen hen. Verzoekster beklemtoont verder dat dit ook onder meer blijkt uit het feit dat zij werd benaderd door jongeren die haar vroegen of zij voor de commandant wilde werken. Ze betoogt verder dat ook haar deelname aan betogingen tijdens periodes van sociale onrust getuigt van haar inzet voor een betere toekomst, zowel voor zichzelf als voor haar gemeenschap. Verzoekster stelt dat zij opkwam voor haar rechten, wat uiteraard niet in goede aarde viel bij dissidenten van de FARC, die haar liever zagen verdwijnen.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen zonder overtuigende elementen bij te brengen die bovenstaande terecht bevindingen kunnen ontkrachten en een afdoende verklaring kunnen bieden voor de vermeende jarenlange vervolging door een gewapende groepering. Dat verzoekster in 2021 ook heeft deelgenomen aan betogingen kan geen ander licht werpen op verweerders pertinente overwegingen zoals hoger weergegeven, die steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoekster geschetste omstandigheden.

2.3.4.10. Waar verzoekster middels haar verzoekschrift twee getuigenverklaringen bijbrengt ter staving van haar vluchtrelaas, stipt de Raad aan dat hiervan geen voor eensluidende vertalingen werden bijgebracht waardoor deze stukken overeenkomstig artikel 8 van het Procedurereglement uit de debatten kunnen worden geweerd.

Bovendien stipt de Raad aan dat deze stukken niet volstaan ter ontkrachting van bovenstaande pertinente bevindingen aangaande verzoeksters vermeende problemen daar zij werden verstrekt op vraag en ten behoeve van verzoekster en waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan uitgesloten worden. Daarnaast betreffen het ook slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en volstaan deze op zich niet om verzoeksters inconsistente en onaannemelijke verklaringen te herstellen

2.3.4.11. De Raad meent ten slotte dat de overige door verzoekster neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd:

“Uw neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. Jullie documenten tonen jullie identiteit en nationaliteit aan hetgeen het CGVS niet betwist (stuk 1). U legt een overlidensakte neer van uw vader om aan te tonen dat hij vermoord is in 2009 aangezien hij sociaal leider was (CGVS1 vrouw, p.6). Hij zou zich via het JAC ingezet hebben voor betere wegen en aquaducten. De documenten die u neer legt zijn echter geen bewijs van het feit van zijn sociaal leiderschap of het feit dat hij vermoord is door een gewapende groepering

en dit omwille van zijn “sociaal leiderschap”. Het toont louter aan dat u vader gestorven is in 2004 (stuk 2). De documenten rond jullie huis, elektriciteit, wagens en de opleidingen van uw man en dochter zijn niet relevant voor jullie verzoek om internationale bescherming (stuk 3). De documenten over uw opleidingen en uw werk bij de gemeente werden hierboven al besproken (stukken 4 en 5). Ook jullie klacht en de communicatie met het parket werden hierboven al besproken (stuk 6). Het bewijs van aankoop van vliegtickets (stuk 7) en de factuur van jullie taallessen (stuk 8) zijn niet relevant voor jullie verzoek om bescherming. De documenten met betrekking tot de broer van uw partner werden hierboven ook al besproken (stuk 9).”

Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

2.3.4.12. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtmotieven van verzoekster. De Raad meent bijgevolg dat verzoekster dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om het relaas van verzoekster respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Het betoog van verzoekster dat zij in Colombia geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.3.4.13. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt op basis van de beschikbare landeninformatie het volgende uiteengezet met betrekking tot de veiligheidssituatie in Colombia: *“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij. Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020. Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte.*

Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voorsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven. Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad. Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld. Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker om internationale bescherming leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in

deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoeksters verklaringen, moet de veiligheidssituatie in het departement Valle del Cauca worden beoordeeld. Verzoekster verklaarde meer bepaald de laatste tien jaar tot aan haar vertrek uit Colombia in Palmira, gelegen in het departement Valle del Cauca te hebben gewoond (Verklaring DVZ van 21 maart 2025, vraag 10; eerste persoonlijk onderhoud van 23 mei 2025, p. 3).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca in het kader van het gewapend conflict aldaar, blijkt verder niet dat er heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt met de verwijzing naar gewelddadige aanslagen in Colombia en de gevaarlijke situatie aldaar met daarbij meer specifiek de verwijzing naar een persartikel inzake de stad Cali (cf. verzoekschrift, stuk 3) geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in voormeld departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee, te meer de veiligheidssituatie in casu nader wordt beoordeeld ten aanzien van Palmira.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de analyse, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift en pleitnota, ligt overigens in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de commissaris-generaal steunt.

Verzoeksters ongeloofwaardig vluchtrelaas mee in acht genomen, blijkt evenmin dat zij specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU